

pit sibi 25. De Regularibus, capit. 5. Ut in omnibus Monasteriis sedi subjectis, ordinaria, in aliis vero sedis Apostolicae autoritate, clausuram Sancimonialium, nisi violata fuerit, a diligenter restituere: & ubi inviolata est, conservari maxime prouocent: inobedientes, argue contradicentes per Confusas Ecclesiasticas, alioque panas, quacumque appellatione seposita, competentes. Et cap. 9. Sessio- nis ejusdem statuit, ut Monasteria Sancimonialium Sedi Apostolicae immediate subjecta, ab Episcopis tamquam dicta Sedi Delegatis, gubernentur. Jus, & potestas, quae competit Episcopo in Monasteriis Monialium illi jure ordinario subjectis quoad clausuram competit, & ejus Vicario Generali: in exemplis vero non competit, nisi ei speciatim ab Episcopo demandetur. In Monasteriis etiam Sedis Apostolicae immediate subjecta nullam exercere iurisdictionem Vicarius Generalis potest sine speciali Episcopo mandato.

XVII. Accessiones per viam unionis factas a quadriginta annis circa, de beneficiis liberis ad Ecclesias juripatrontut etiam laicorum subjectis, tam ad Parochiales, quam ad alia quacumque beneficia etiam simplicia, Tridentina Synodus sibi 25. De Reformatione, cap. 9. Nihilominus ab Ordinariis, tamquam a Sedi Apostolica Delegatis, revidari, ex examinari, statuit, ne qua per surreptionem obtente fuerint, simili cum unionibus ritibus declarari, ut beneficia ipsa separarentur, & alii conferantur. Decreverit insuper, ut Patronos quicunque in Ecclesiis quibuscumque alii Beneficiis, etiam dignitatis antea liberis, acquisitis a quadriginta annis circa, & in futurum requirendis, seu ex augmento donis, seu ex nova constructione, vel alia simili causa, etiam auctoritate Sedi Apostolicae, Ab ejusdem Ordinariis, ut Delegatis, ut supra, qui nullius in his facultatibus aut privilegiis impeditantur, diligenter cognoscatur: & quos non reverentur ob maxime evidenter Ecclesias, vel Beneficiis, seu Dignitatibus necessitatem legitima confessus esse, in eorum revocent: argue Beneficia huiusmodi sine danno illa possidentur, & restituo Patrono eo, quod ab eis idcirco datum est, in primum libertatis suorum resurgent.

De his causulis judicare non potest Vicarius Generalis, nisi sit ab Episcopo speciarum ad hoc delegatus: cum has facultates Episcopis iure ordinario non habeat, ut constat ex Clementia, Romani, Tit. De Electione 5, & propterea Concilium tribuat Episcopo hanc facultatem simpliciter tamquam Sedi Apostolica Delegato, abique adjectio participula, Etiam.

XVIII. Episcopus, etiam nisi Sedi Apostolica Delegatus, in concubinarios Clericos agere potest, eos a beneficiis administratione suspenderet, & si ita suspenso concubino non expellant, Beneficiis, portuonibus, ac Officiis & pensionibus ecclesiasticis quibuscumque perpetuo private (ex Concilio Trid. sibi 25. De Reformatione c. 14.) Hac facultas in Vicarium Generalem Episcopi transire, quod non exemplis, quis & ante Concilium poterat Episcopo iure ordinario in concubinarios animadversere, ut constat ex c. Cum olim, & seq. Extra, De Cibabatione Clericorum, & mulierum. Quod exemptus vero Vicarius Generalis indigit speciali Episcopi mandato: siquidem Concilium statuit, ut in ejusmodi causis Episcopus agat, etiam ut Sedi Apostolica Delegatus.

XIX. Monasteria, quae Generalibus Capitulis, aut Episcopis non sub sunt, nec suos habent ordinarios regulares Visitatores, si infra praefixum tempus in Congregationem se redigere neglexerint, Episcopis, in quorum Diocesis sita sunt, tamquam Sedi Apostolica Delegatis subdauuntur: (ex Tridenti Concilio Decreto, sibi 25. De Regularibus, cap. 85.) Verum cum hac facultas prius Episcopo iure communis non competet, prohibitus exemptionibus, ut colligatur ex cap. Sicut nobis, Ext. De superflua negligencia Prelatorum, cap. Cum tempore, Ext. De Arbitris, & cap. Cum olim, & Ext. De Priviliegis, non confert in Vicarium Generalem translata sine speciali mandato.

XX. In omnibus quidem, que voluntarii iurisdictionem, & ordinariam spectant, Vicarius Generalis vices gerit Episcopi. Excipienda tamen etiam beneficiorum collatio: Vicarius enim generalis Beneficia conferre non potest, quorum collatio ad Episcopum pertinet, nisi haec illi facultas speciali mandato concessa sit, ut constat ex cap. Cum in generali, Tit. De Officio Vicarii, in Sexto, cuius haec sunt verba: Cum in generali confessione negquam illa veniant, quoniam est qui verisimiliter confessus: nec regulariis denare valent isti, cui honorum administratio etiam libera est concessa: Officialis, aut Vicarius Generalis Episcopi Beneficia conferre non possunt, nisi Beneficiorum collatio ipsi specialiter sit commissa. Potest tamen Vicarius Episcopi prefatios a Patronis instituere, quamvis Episcopos facultatem conferendi Beneficii ipsi non concederit, ut Zerola in Praxi Episcopali p. 1. verbo Vicarius, Num. 15, & alii Juris Canonici Periti docent. Verum cum unquamque res per easdem causas dissolvatur per quas constituta est, ut habeatur cap. Admissi, Ext. De in integrum restituere: sicut papillus nihil alienare potest sine auctoritate tutoris, ita nec Ecclesia sine voluntate, & consensu Episcopi. Exceptio tamen admittenda est in fructibus, & bonis, que fervando servari non possunt, quales sunt res nobiles, que non durant triennio, vel sua consumuntur, & non fructificantur.

VI. Bona, vel iura Ecclesie Capitulum alienare non potest Sede vacante, ut colligatur ex Can. Si qua de rebus, & Canon. Preterea, causa 12. qu. 2. Cum enim Ecclesia pupillo comparetur, & iure minoris frustar, ut habeatur cap. Admissi, Ext. De in integrum restituere: sicut papillus nihil alienare potest sine auctoritate tutoris, ita nec Ecclesia sine voluntate, & consensu Episcopi. Exceptio tamen admittenda est in fructibus, & bonis, que fervando servari non possunt, quales sunt res nobiles, que non durant triennio, vel sua consumuntur, & non fructificantur.

Episcopo non est demandata, resignations Beneficiorum admittere non potest. Eadem ratione a receptione permanentatione accersit, quia permutatio Beneficiorum duplificem collationem requirit.

XXI. Excipienda rufus est ab ordinaria Vicarii Generis jurisdictione facultas dandi litteras dimissorias ad Ordines, nisi Episcopus hunc illi speciatione concellerit, ut facitum est, cap. Cum nullus, Tit. de Temporibus Ordinationum, in Sexto. Episcopo tam in remotis agenti, litteris in spiritualium Vicarius Generalis, vel Sede vacante Capitulum, seu it, ad quem tunc temporis administratio spiritualium noscitur pertinere, dare possunt licentiam ordinandi, & dimissorias concede, ut ibidem dicuntur.

Hac ad Quodlibetum a te propositum habui, quae responderent. Prolixitatem Epistole excuses velim: piaciens enim confici res non potuit. Vale, meique ad Altare Domini memor esto.

Littera Pariforum.

EPISTOLA XXX.

Capituli potestas Sede vacante explicatur. Alias 12. quae autem 30. erat, nunc 57.

VENERANDO VIRO ***

INSIGNIS ECCLESIAE *** DECANO

De Ilustrissimi, Religiosissimique Praefulsi vestri obitu dole ex animo ob egregias Viri doctis, etiamiam virtutem, praeclentem eruditorem, zelum pro Ecclesiastice Discipline confectione, vel restaurazione incredibiliter proficuum in pauperes beneficentiam, Pastoralem vigiliam, Ipsi Anima bene precor, Deumque obo, ut dignum Pastorem, similemque succelendum Ecclesie *** concedat, et praeficiat. Exequor interim quod opus, ut absque mora tibi per litteras breviter explicitem finis potestatis Capitali Sede vacante: quod tam non sine pudore quodam factum, cum in rerum Ecclesiasticarum praxi, Jurisque sacri notitia te perfruimus noverim.

I. Defuncto Episcopo Jurisdictionem Episcopalem ad Capitulum devolvi compertum est ex cap. Cum elim, Extr. De Majoritate, & Obediencia, cap. Ad abundantiam, Extr. De Hareticis, cap. unico De Majoritate, & Obediencia, in Sexto, & cap. 1. De Institutionibus, in eadem Collectione. Quamobrem Capitulum Sede vacante, judicare, excommunicare, absolvere potest; non tamen anathematizare, idest, excommunicare cum sollemnitate, de qua Ca. Non Dicitur, & cap. 11. qu. 3. Item potest visitare, quin etiam de delictis extra iurisdictionem contra certas personas inquirere, si in reos sententiam fere per Vicarium a se institutum.

II. Capitulum Sede vacante beneficia conferre non potest, quorum collatio ad solum Episcopum pertinet, ut constat ex c. Illa, Ext. Ne Sede vacante aliquod innovetur, & c. 1. De Institutionibus, in Sexto. Presentatos tamen a Patronis potest admittere, si sint idonei, & eos intitulare in beneficia, ad quae fuerint presentati: licet ab Episcopum (si vivent) admittio, & Institutio huiusmodi pertineret, ut constat ex eadem capite. Ratio autem, cur Capitulum admittere, instituire, & confirmare possit presentatos, vel nominatos a Patronis, non vero beneficia conferre est, quod confirmatione sit necessitatis, iustitiamque sapientia: cum per electionem jus questionis sit electio, sique sit debitis confirmatione modo legitima sit electio, personae quae idonea, capaci, & dignae, ut colligatur ex c. Cum inter 3. De electione, Electi potest, sed collatio est voluntaria, & sapientia, ut colligatur ex c. Illa, Extr. Ne Sede vacante aliquod innovetur, & ex c. Cum in generali, Tit. De Officio Vicarii, in Sexto. At Capitulum Sede vacante non succedit in iurisdictione voluntarium, sed in necessariam tantum, ut summo consciente docentur. Canonici Periti.

III. Capitulum Sede vacante concedere non potest indulgentiam: quod voluntaria iurisdictionis est.

IV. Vicarius Capituli Sede vacante potest instituire concurredum ad Parochiales Ecclesias vacantes, & magis idoneum praeligeret, secundum prescriptum Concilii Trid. sibi 24. De Reformatione, cap. 18. Hec enim praecito necessitate jurisdictionis est, & iustitiae.

V. Jurisdictione Episcopo competens, ut Sedi Apostolica Delegato, in Capitulum Sede vacante minime transfunditur.

VI. Bona, vel iura Ecclesie Capitulum alienare non potest Sede vacante, ut colligatur ex Can. Si qua de rebus, & Canon. Preterea, causa 12. qu. 2. Cum enim Ecclesia pupillo comparetur, & iure minoris frustar, ut habeatur cap. Admissi, Ext. De in integrum restituere: sicut papillus nihil alienare potest sine auctoritate tutoris, ita nec Ecclesia sine voluntate, & consensu Episcopi. Exceptio tamen admittenda est in fructibus, & bonis, que fervando servari non possunt, quales sunt res nobiles, que non durant triennio, vel sua consumuntur, & non fructificantur.

Hec enim Capitalum alienare potest, dummodo premium servetur ut colligi: Innoc. IV. Novit. Extr. No Sede vacante aliquid innovetur, argumento sumpto ex L. Lex quatuor iustitiae, C. De administratione Taurorum.

VII. Licentiam transeundi ad aliam Ecclesiam Capitulum Sede vacante Clerico impetrari non potest, ut colligatur ex Canone, Presbyteri, dist. 24. & Can. Fraternitatem, dist. 71. Ratio est, quia major est alienatio persona quam rursum: Capitalum autem sine confesso Episcopi bona Ecclesiae alienare non potest: multo minus igitur potest alienare persona.

VIII. Capitulum Sede vacante ordinandi licentiam, & litteras dimissorias infra annam a die vacationis concedere non potest, nisi arctius ratione beneficii recipi, vel recipiend: ad quod scilicet presentans fit Clericus, & quod Ordinem anexum habet, ad quem promoveri potest: aliquo Capitalium, & sic ordinari incident in pennis a Concilio Trid. statutis, cap. 10. Sess. 7. De Reformatione. Solam autem Capitulum, ex sacra Congregationis Sententia, quibus causis potest dimissorias concedere, potest Ordinum intermixta remittere, non Capitali Vicarius, nisi ex speciali mandato.

IX. Capitulum tenetur infra octo dies post mortem Episcopi, Oftisiam seu Vicarium Generalem constituisse, vel existentem confirmare, qui satem in Iure Canonico fit Doctor, vel Licentarius, vel alius, quantum fieri potest, idoneus: si fecis factam fuerit, ad Metropolitanum deputato huiusmodi devolutur. Et, si Ecclesia ipsa Metropolitanam fuerit, aut exempta, Capitulique (ut praeferitur) negligens fuerit, tunc antiquior Episcopus ex Suffraganeis in Metropolitanam, & propinquior Episcopus in exempta, Vicarium Generalem constituisse poterit (ex Concilio Trid. sibi 24. De Reformatione, c. 16.) Unam tantum Vicarium deputare potest Capitulum Sede vacante, nisi sit immemorabilis confusus deputando duos, ut confessor Congregatio Concilii Interpres, & fulta ejusdem Concilii verbis loco mox laudato.

X. Vicarium a se instituere revocare Capitulum potest, modo infra octo dies alterum institutum.

XI. Substituto faciendo proper absentiam Vicarii Generalis, aut aliorum Officium Capituli Sede vacante spedit ad ipsos Officiis, non ad Capitulum, ut censit factum Congregatio: quia licet jurisdictione Sede vacante praeposuit relata penes Capitulum, sicut tamen jurisdictione regit penes Vicarium Generalem ab eo institutum. Quamobrem nec Capitulum absque Vicario fit Generali vicitorem Diocesis eligere potest, ut censit Joannes Franciscus Pavianus in Tractatu De Officio, ex potestate Capituli Sede vacante, & Propter Faganus ad cap. His, sibi 7. Extr. De Majoritate, & Obediencia. Vale, meique tui singularem estimatorem, ut tibi comprimit addicatum ad Altare Domini commendamus, quoties Sacris operibus.

Littera Pariforum.

EPISTOLA XXXI.

Qua ratione Capitulum Statuta condere, & panis in eorum transfigerere possit discernere?

CLARISSIMO VIRO ***

DE Questione, quam mihi proponis, ita censio: Capitulum Statuta condere potest de his, quae non sponte Episcopum nec generalem statum Ecclesie, sed singularia ipsius Capituli negotia: & panis decernere potest in transfigerentes Statutorum, non quasi jurisdictione habens, sed ex conventione. Quae tamen panis non afficiunt Canonicos successores, nisi statua finis ab Episcopo confirmata. Quamobrem die 30. Martii 1607, hoc dubio in sacra Congregatione Concilii proposito, Patres unanimi suffragio censuerunt, Capitulum posse Statutis suis panis adjicere quasi conventione facta, modo finis ex eo permanente genere, que pacto promitti, atque in conventionem deduc possint: sufficeretque ad huiusmodi Statuta condenda, ut licet illis concessis revocare, non obstantibus quibuscumque privilegiis, & qualiter huiusmodi causis esse debet. Sacra Congregatio respondit: Episcopum, quoniam simpliciter & abesse ultra tempori praefiguram approbaverit Regulares ad Confessiones secularium personarum, audiendas & panis tamen ejusdem, si nova causa supervenire, suspendere, ut licentiam illis concessas revocare, amnois causa huiusmodi Confessiones ipsi concernere. Ceterum si Regulares cum scandalo, aut alias indebet vivant, vel aliquod delictum committant, proper quad rationabiliter Episcopi iudicatio videantur a Confessionibus suspendendi, in quo ipsius Episcopi conscientiam volunt esse observant, cum propriis Ministeriis Sacramenti Panis etiamque statutas fit integras vita, ac merum honestas: utique eam causam ad Confessionis ministerium pertinere: ne preindividu obstat, quo minus ob eam posset Episcopus Regulares a semetipsa approbates suspendere, aut repellere a Confessionibus audiendas.

Quodlibet illi, a Congregatione Concilii, in Regulares possit personarum secularium confessiones audire virtute licentiarum a decessoribus Ordinarii illi concessarum, etiam renunciare Episcopo Ordinario pro tempore existente. Sacra Congregatio censuit, Posse quondam Episcopum non prohiberit. Ceterum esse in facultate Episcopi successori illorum rursum examinare, atque interim prohibere.

II. Regulares depurari non possunt ad audiendas confessiones Monialium, etiam Ordinariis suis subiectarum, ab approbatione Episcopi. Posset Episcopus ex legiis suis Regule caus.

Littera Pariforum.

EPISTOLA XXXII.

Potestas Episcopi in Regulares exemptos certis in causis explicatur.

RELIGIOSISSIMO VIRO *** PROVINCIALI.

P Rudentiam tuam, ac Religiosum laudo plurimum, quod Ordinem nostrum, qui ac sacram Hierarchiam

calis illigat velit; ideo bonorum patrimonialium congruum, sufficientemque portionem filio in Titulum non vult affigere. Queris utrum illum nihilominus ad factos Ordines promovere possit, nullo prius ipsi collato beneficio, cuius ad Titulum ordinatur, cum certum sit, illum in patris bona successurum. Pareo iustioni amplitudinis tuae.

Clericum illum promovere non debes, nec jure poes, nisi beneficium Ecclesiasticum ad sufficiendum sufficiens est contuleris. Ad Titulum enim patrimonii non possit ordinari, cui nulla bonorum patrimonialium portio affigatur, & siquidem perspicuum prius esse debet Episcopi, patrimonium vel pensionem ab eo, qui ad factos Ordines promovendus est, vere obtineri, & ad vitam congre sufficiere, ex Trident. Concilio Decreto. Statutum praetera sancti Synodus, ut patrimonium illud, vel penitus in Titulum Clerico promovendo affigata, alienari, extinguiri, aut remitti non possit sine licencia Episcopi: quod caveri non potest de bonis, quia actu non possidetur, sed spe damat, & jure ad paternum haereditatem. Patrimonium vero (inquit Concilium) vel pensionem obtinentes ordinari possunt non possunt nisi illi, quos Episcopi iudicaverint sufficiendos pro necessitate, vel commode Ecclesiasticum suatum: sanguine per se ipsum, PATRONUM ILLUD, VEL PENSIONEM VERE AB EIS OBTINERI, taliaque esse, quae eis ad vitam sufficiendum fatis sint: atque illa deinceps sine licencia Episcopi alienari, aut extingui, vel remitti nullatenus possit, donec Beneficium Ecclesiasticum sufficiens sint adepi, vel aliud habeant, unde vivere possint antiquorum Canonum panas super his innovando. Hoc sacra Synodi Decreto rejectum manifeste Tuncredi, Hollensis, Imole, & Deelii opinio, afferentem, Clericos polem ad factos Ordines promoveri, si patrem habent divitem, nec Ordinatores penam Canonum antiquorum obnoxium esse, id est ad alimenta sic ordinato submittantur, vel conferendum illi Beneficium Ecclesiasticum sufficiens, teneri, quia ad Titulum patrimonii tacit ordinatus confundit. Hoc inquit opinio rejectum, quandoquidem, ut recte observat Faganus in *e. Episcop. Extra*, *De Prudentia*, patrimonium patris non est patrimonium filii vere, sed interpretative, per quamdam juris fictionem, secundum quam patris & filius consentur una, & eadem persona. At ex Concilio hujusmodi presumpto, sed fictio non sufficit, sed exigitur, ut promovendus patrimonium illud vere obtinet; obtinet autem non dictum, quia actionem haberet, vel jus ad rem, sed qui habet jus in re, & legitime possidet. Et adverbium illud, vere, sicut appositum a Concilio ad hujusmodi fictiones exclusandam. Prudentius vero quia Concilium paulo post adiecit, ut patrimonium illud deinceps sine licencia Episcopi alienari non possit: quae verba non continent nisi boni sunt affiguntur in Titulum, non autem bonis paternis, quorum pater habet liberam dispositionem. Amplitudini tuae proferta omnia a Deo aperit, Vale, mihi que tui observansimmo benedicas.

Lutetia Pariforum.

EPISTOLA XXXIV.

Alias 10. An juvenis ex parentibus Calvinianis in Gallia genitus, qui post Edictum Nannetenii abrogationem in heresi pertinet, manerunt, & in Angliam transierunt, ad Ordines & Beneficia sine Pontificia dispensatione promoveri posse.

CLARISSIMO VIRO ***

Sententiam meas rogas, vir Clarissime, de juvene ex parentibus Calvinistis nato, qui post Edictum Nannetenii abrogationem a Christianissimo Rege, in heresi pertinet, manerunt, & in Angliam transierunt. Juvenis ille (ut scribit) operat in Clericis cooptari, & per Ordinem Ecclesiasticum gradus ad Sacerdotium suo tempore promoveri. Catholicis fidei proposita integritas, & firmitas, probitas morum, litteratura sufficientia ipsi suffragantur; Titulus patrimonialis non suppetit; vellit Episcopus ipsi provideret collationem beneficii. Queris quid factio sit opus. Utrum sit irregularis, Ordinumque, & Beneficiorum Ecclesiasticorum ob praecedentem summa, & parentum hereticum incepit. Et si res ita se habet, utrum cum illo dispensare possit Episcopus, aut necessaria sit Summi Pontificis dispensatio.

Non te latet, Vir Clarissime, quam antiqua sit hominem, qui olim heretici fuerunt, irregularitas. Hujus irregularitatis testis est Illeberitanus Synodus Canone 51. Testis S. Augustinus variis in locis Operum horum contra Donatitos, cum quibus tamem dispensatum est a Melchiae Summo Pontifice, & ab aliis Episcopis, ut extra Ecclesiam ordinari, ad eam redeentes in suis Ordines suscipiantur. Testis Nicana Synodus, quae cum solis Novatianis dispensavit Canone Octavo. Legem firmavit Innocentius I. dispensationem a Nicena Concilio Novatianae fecit Clericis ad Ecclesiam redentibus concelebrare, ad alium hereticum

sum Clericos non pertinere declarans; ep. 22. cap. 6. ill. qui ex parentibus Donatitos nati erant, & in ea facta baptizati, dispensationem, ut ad factos Ordines promoverentur, concedere proprio arbitrio, & auctoritate noluerunt Africana Ecclesia Episcopi, sed ea de re ad Siricium Pontificem Maximum scripterunt, & ad Simplicianum Mediolanensem Episcopum, ut constat ex Concilio Africano, seu potius ex collectione variorum Canonum Ecclesiae Africanae, & Canonibus 14. & 24. Tertium (inquit Africano Patres) de his, qui infantes baptizati sunt, satagamus, ut nos, & plazet, in eis etiam ordinandis confessant voluntati. Aequum scilicet videbatur, ut eos, qui parvuli baptizati erant apud Donatitos nondum fecerunt erroris eorum interium, & compotem rationis facti, agnita veritate, ad Ecclesiam Catholicam animo sincero converteri, & per manus impositionem recepti erant, ad Clericatum suscipiendum non impedire non in erroris, praeterea in tanta revera necessitate. Tentes sunt ejusdem irregularitatis S. Athanasius in epistola ad Rufinianum: S. Hieronymus in Dialogo adversus Luciferianos: S. Leo ep. 14. alias 3. Cum illi tamen, qui Professioribus plenissime scriptis primitis errores ejusmodi, & heretici Sanctus Leo dispensavit, ut facias Ordinibus iniungentes, ep. 109. alias 71. Cum Nettorianus dispensavit S. Gregorius, ut servatis propriis Ordinibus in Catholicam Ecclesiam recipierentur. (Lib. 9. epistola 61.) Agapetus Papa IX. Arianos ad Ecclesiam redeuentes, quilibet modo, in qualibet eis, illius apertitio labe politus, a Clericatu exclusit, ut non obsecrant alii magis querentes, quam redire. (ep. 2.) Cum Clericis Ariani sincere converteri, & dignam vitam morum, & actuum probitate cultitudinibus, dispensandum decreverat Concilia, Aurelianense 1. Canon 10. & Cæsaragastum, Nicolaus III. Constitutione in Romano Bullario edita, Alexander Quartus cap. Quicunque. Innocentius Quartus, & Bonifacius Octavus cap. Statuum, Tit. De Heretici, in Sexto, Filios & nepotes Hereticorum irregulariter declarant, & beneficiorum incapsae. Statutum feliciter recordans Innocentius, & Alexandri prædecessorum nostrorum (inquit Bonifacius Octavus) ne videlicet heretici, errant, receptatores, defensores & factores eorum, ipsorumque filii usque ad secundam generationem, at aliquod Beneficium Ecclesiasticum, seu publicum Officium admittantur quod si secus fidem fuerit, sit irrumptum, & inactum: primum, & secundum gradum per paternam lineam comprehendere declaramus: per maternam vero ad primum dumtaxat hoc volumus extendi. Hoc sane de filiis, & nepotibus hereticorum, credentium, & aliorum hujusmodi, quae tales esse, vel etiam tales decesserit probantur, intelligentem eis videtur: non autem illorum, sicut mendacis esti confitentes, & reincorporantes Ecclesiam unitam, & pro eius hujusmodi ad mandatum Ecclesie Penitentiam recipisse: quam ipsi, vel iam perfecerunt, vel humiliter persecutus eis inserviant, vel parati fuerint ad recipientiam eamam. Solam irregularitatem ad Beneficia, non ad Ordines, Decretales illi Pontificum exprimunt. Irregularitas tamen, que homines olim heretici, & filios hereticorum, incapaces Ordinationem sacram efficit secundum veterem disciplinam, sublat non est jure novo: maxime cum infames acercent a Clero, & infamia comiteat hereticum, ut Navarius, & omnis Canonistarum ratio testatur. In illis quidem regiomitis, in quibus illa disciplina consuetudine contraria abrogata est, & heretici tolerantur, ut in Germania, & in Gallia ante Nannetenii Edicti revocationem, heretici post conversionem irregularites non manent, & multo minus eorum filios, plerique casum conscientie arbitrii * confent.

Venerum cum post Nannetenii Edicti abrogationem hujusmodi amplius in Galliis tolerantur, jamque ante Regis Edictis a publicis Officiis exclusi essent, infamiam ex eo tempore heretici professioni adjungitam in hoc Regno & omnibus Regis Christianissimi dictioribus confitit; adeo que irregularis est, & incapaces non modo beneficiorum, sed Ordinum Ecclesiasticorum hereticos, etiam post conversionem; etiamque irregularitatem ab illorum filiis esse contractum cum infamia juris. De illa porro irregularitate mihi video dispense non posse Episcopum: Beneficiorum namque collationem hujusmodi dominibus factam Nicolaus III. Constitutione sua irritam declaravit. Heretici autem (inquit) receptores, defensores, & factores eorum, ipsorumque filii usque ad secundam generationem, & inactum: secundum Officium administrantur: quod si secus fidem fuerit, decornum irrumptum, & inane. Nos enim predictos ex nunc privamus beneficiorum acquisitione, volentes, ut tales & habent perpetuo careant, & ad alia similia nequamque impoferum admittantur. Ea de re olim controvertantem contingit in Rota refert Faganus, & re ad Clementem VII. Pontificem Maximum delata die 3. Novembris anni 1594. Sanctissimum in Generali congregatione sancte Inquisitionis proposito articulo, consilique Cardinalibus, & reliquo Prelatis Confessoribus, qui praesentem aderant, audirebantur Cardinalibus Inquisitoribus senioribus, affirmantibus non esse Inquisitionis ypsi receptam doctrinam alterantem, filios

* Sayns 1. 6. de Centuria 6. cap. 10. Henricus 1. cap. 1. Tanc. 1. lib. de 1. cap. 1. 2. cap. 1. 3. cap. 1. 4. cap. 1. 5. cap. 1. 6. cap. 1. 7. cap. 1. 8. cap. 1. 9. cap. 1. 10. cap. 1. 11. cap. 1. 12. cap. 1. 13. cap. 1. 14. cap. 1. 15. cap. 1. 16. cap. 1. 17. cap. 1. 18. cap. 1. 19. cap. 1. 20. cap. 1. 21. cap. 1. 22. cap. 1. 23. cap. 1. 24. cap. 1. 25. cap. 1. 26. cap. 1. 27. cap. 1. 28. cap. 1. 29. cap. 1. 30. cap. 1. 31. cap. 1. 32. cap. 1. 33. cap. 1. 34. cap. 1. 35. cap. 1. 36. cap. 1. 37. cap. 1. 38. cap. 1. 39. cap. 1. 40. cap. 1. 41. cap. 1. 42. cap. 1. 43. cap. 1. 44. cap. 1. 45. cap. 1. 46. cap. 1. 47. cap. 1. 48. cap. 1. 49. cap. 1. 50. cap. 1. 51. cap. 1. 52. cap. 1. 53. cap. 1. 54. cap. 1. 55. cap. 1. 56. cap. 1. 57. cap. 1. 58. cap. 1. 59. cap. 1. 60. cap. 1. 61. cap. 1. 62. cap. 1. 63. cap. 1. 64. cap. 1. 65. cap. 1. 66. cap. 1. 67. cap. 1. 68. cap. 1. 69. cap. 1. 70. cap. 1. 71. cap. 1. 72. cap. 1. 73. cap. 1. 74. cap. 1. 75. cap. 1. 76. cap. 1. 77. cap. 1. 78. cap. 1. 79. cap. 1. 80. cap. 1. 81. cap. 1. 82. cap. 1. 83. cap. 1. 84. cap. 1. 85. cap. 1. 86. cap. 1. 87. cap. 1. 88. cap. 1. 89. cap. 1. 90. cap. 1. 91. cap. 1. 92. cap. 1. 93. cap. 1. 94. cap. 1. 95. cap. 1. 96. cap. 1. 97. cap. 1. 98. cap. 1. 99. cap. 1. 100. cap. 1. 101. cap. 1. 102. cap. 1. 103. cap. 1. 104. cap. 1. 105. cap. 1. 106. cap. 1. 107. cap. 1. 108. cap. 1. 109. cap. 1. 110. cap. 1. 111. cap. 1. 112. cap. 1. 113. cap. 1. 114. cap. 1. 115. cap. 1. 116. cap. 1. 117. cap. 1. 118. cap. 1. 119. cap. 1. 120. cap. 1. 121. cap. 1. 122. cap. 1. 123. cap. 1. 124. cap. 1. 125. cap. 1. 126. cap. 1. 127. cap. 1. 128. cap. 1. 129. cap. 1. 130. cap. 1. 131. cap. 1. 132. cap. 1. 133. cap. 1. 134. cap. 1. 135. cap. 1. 136. cap. 1. 137. cap. 1. 138. cap. 1. 139. cap. 1. 140. cap. 1. 141. cap. 1. 142. cap. 1. 143. cap. 1. 144. cap. 1. 145. cap. 1. 146. cap. 1. 147. cap. 1. 148. cap. 1. 149. cap. 1. 150. cap. 1. 151. cap. 1. 152. cap. 1. 153. cap. 1. 154. cap. 1. 155. cap. 1. 156. cap. 1. 157. cap. 1. 158. cap. 1. 159. cap. 1. 160. cap. 1. 161. cap. 1. 162. cap. 1. 163. cap. 1. 164. cap. 1. 165. cap. 1. 166. cap. 1. 167. cap. 1. 168. cap. 1. 169. cap. 1. 170. cap. 1. 171. cap. 1. 172. cap. 1. 173. cap. 1. 174. cap. 1. 175. cap. 1. 176. cap. 1. 177. cap. 1. 178. cap. 1. 179. cap. 1. 180. cap. 1. 181. cap. 1. 182. cap. 1. 183. cap. 1. 184. cap. 1. 185. cap. 1. 186. cap. 1. 187. cap. 1. 188. cap. 1. 189. cap. 1. 190. cap. 1. 191. cap. 1. 192. cap. 1. 193. cap. 1. 194. cap. 1. 195. cap. 1. 196. cap. 1. 197. cap. 1. 198. cap. 1. 199. cap. 1. 200. cap. 1. 201. cap. 1. 202. cap. 1. 203. cap. 1. 204. cap. 1. 205. cap. 1. 206. cap. 1. 207. cap. 1. 208. cap. 1. 209. cap. 1. 210. cap. 1. 211. cap. 1. 212. cap. 1. 213. cap. 1. 214. cap. 1. 215. cap. 1. 216. cap. 1. 217. cap. 1. 218. cap. 1. 219. cap. 1. 220. cap. 1. 221. cap. 1. 222. cap. 1. 223. cap. 1. 224. cap. 1. 225. cap. 1. 226. cap. 1. 227. cap. 1. 228. cap. 1. 229. cap. 1. 230. cap. 1. 231. cap. 1. 232. cap. 1. 233. cap. 1. 234. cap. 1. 235. cap. 1. 236. cap. 1. 237. cap. 1. 238. cap. 1. 239. cap. 1. 240. cap. 1. 241. cap. 1. 242. cap. 1. 243. cap. 1. 244. cap. 1. 245. cap. 1. 246. cap. 1. 247. cap. 1. 248. cap. 1. 249. cap. 1. 250. cap. 1. 251. cap. 1. 252. cap. 1. 253. cap. 1. 254. cap. 1. 255. cap. 1. 256. cap. 1. 257. cap. 1. 258. cap. 1. 259. cap. 1. 260. cap. 1. 261. cap. 1. 262. cap. 1. 263. cap. 1. 264. cap. 1. 265. cap. 1. 266. cap. 1. 267. cap. 1. 268. cap. 1. 269. cap. 1. 270. cap. 1. 271. cap. 1. 272. cap. 1. 273. cap. 1. 274. cap. 1. 275. cap. 1. 276. cap. 1. 277. cap. 1. 278. cap. 1. 279. cap. 1. 280. cap. 1. 281. cap. 1. 282. cap. 1. 283. cap. 1. 284. cap. 1. 285. cap. 1. 286. cap. 1. 287. cap. 1. 288. cap. 1. 289. cap. 1. 290. cap. 1. 291. cap. 1. 292. cap. 1. 293. cap. 1. 294. cap. 1. 295. cap. 1. 296. cap. 1. 297. cap. 1. 298. cap. 1. 299. cap. 1. 300. cap. 1. 301. cap. 1. 302. cap. 1. 303. cap. 1. 304. cap. 1. 305. cap. 1. 306. cap. 1. 307. cap. 1. 308. cap. 1. 309. cap. 1. 310. cap. 1. 311. cap. 1. 312. cap. 1. 313. cap. 1. 314. cap. 1. 315. cap. 1. 316. cap. 1. 317. cap. 1. 318. cap. 1. 319. cap. 1. 320. cap. 1. 321. cap. 1. 322. cap. 1. 323. cap. 1. 324. cap. 1. 325. cap. 1. 326. cap. 1. 327. cap. 1. 328. cap. 1. 329. cap. 1. 330. cap. 1. 331. cap. 1. 332. cap. 1. 333. cap. 1. 334. cap. 1. 335. cap. 1. 336. cap. 1. 337. cap. 1. 338. cap. 1. 339. cap. 1. 340. cap. 1. 341. cap. 1. 342. cap. 1. 343. cap. 1. 344. cap. 1. 345. cap. 1. 346. cap. 1. 347. cap. 1. 348. cap. 1. 349. cap. 1. 350. cap. 1. 351. cap. 1. 352. cap. 1. 353. cap. 1. 354. cap. 1. 355. cap. 1. 356. cap. 1. 357. cap. 1. 358. cap. 1. 359. cap. 1. 360. cap. 1. 361. cap. 1. 362. cap. 1. 363. cap. 1. 364. cap. 1. 365. cap. 1. 366. cap. 1. 367. cap. 1. 368. cap. 1. 369. cap. 1. 370. cap. 1. 371. cap. 1. 372. cap. 1. 373. cap. 1. 374. cap. 1. 375. cap. 1. 376. cap. 1. 377. cap. 1. 378. cap. 1. 379. cap. 1. 380. cap. 1. 381. cap. 1. 382. cap. 1. 383. cap. 1. 384. cap. 1. 385. cap. 1. 386. cap. 1. 387. cap. 1. 388. cap. 1. 389. cap. 1. 390. cap. 1. 391. cap. 1. 392. cap. 1. 393. cap. 1. 394. cap. 1. 395. cap. 1. 396. cap. 1. 397. cap. 1. 398. cap. 1. 399. cap. 1. 400. cap. 1. 401. cap. 1. 402. cap. 1. 403. cap. 1. 404. cap. 1. 405. cap. 1. 406. cap. 1. 407. cap. 1. 408. cap. 1. 409. cap. 1. 410. cap. 1. 411. cap. 1. 412. cap. 1. 413. cap. 1. 414. cap. 1. 415. cap. 1. 416. cap. 1. 417. cap. 1. 418. cap. 1. 419. cap. 1. 420. cap. 1. 421. cap. 1. 422. cap. 1. 423. cap. 1. 424. cap. 1. 425. cap. 1. 426. cap. 1. 427. cap. 1. 428. cap. 1. 429. cap. 1. 430. cap. 1. 431. cap. 1. 432. cap. 1. 433. cap. 1. 434. cap. 1. 435. cap. 1. 436. cap. 1. 437. cap. 1. 438. cap. 1. 439. cap. 1. 440. cap. 1. 441. cap. 1. 442. cap. 1. 443. cap. 1. 444. cap. 1. 445. cap. 1. 446. cap. 1. 447. cap. 1. 448. cap. 1. 449. cap. 1. 450. cap. 1. 451. cap. 1. 452. cap. 1. 453. cap. 1. 454. cap. 1. 455. cap. 1. 456. cap. 1. 457. cap. 1. 458. cap. 1. 459. cap. 1. 460. cap. 1. 461. cap. 1. 462. cap. 1. 463. cap. 1. 464. cap. 1. 465. cap. 1. 466. cap. 1. 467. cap. 1. 468. cap. 1. 469. cap. 1. 470. cap. 1. 471. cap. 1. 472. cap. 1. 473. cap. 1. 474. cap. 1. 475. cap. 1. 476. cap. 1. 477. cap. 1. 478. cap. 1. 479. cap. 1. 480. cap. 1. 481. cap. 1. 482. cap. 1. 483. cap. 1. 484. cap. 1. 485. cap. 1. 486. cap. 1. 487. cap. 1. 488. cap. 1. 489. cap. 1. 490. cap. 1. 491. cap. 1. 492. cap. 1. 493. cap. 1. 494. cap. 1. 495. cap. 1. 496. cap. 1. 497. cap. 1. 498. cap. 1. 499. cap. 1. 500. cap. 1. 501. cap. 1. 502. cap. 1. 503. cap. 1. 504. cap. 1. 505. cap. 1. 506. cap. 1. 507. cap. 1. 508. cap. 1. 509. cap. 1. 510. cap. 1. 511. cap. 1. 512. cap. 1. 513. cap. 1. 514. cap. 1. 515. cap. 1. 516. cap. 1. 517. cap. 1. 518. cap. 1. 519. cap. 1. 520. cap. 1. 521. cap. 1. 522. cap. 1. 523. cap. 1. 524. cap. 1. 525. cap. 1. 526. cap. 1. 527. cap. 1. 528. cap. 1. 529. cap. 1. 530. cap. 1. 531. cap. 1. 532. cap. 1. 533. cap. 1. 534. cap. 1. 535. cap. 1. 536. cap. 1. 537. cap. 1. 538. cap. 1. 539. cap. 1. 540. cap. 1. 541. cap. 1. 542. cap. 1. 543. cap. 1. 544. cap. 1. 545. cap. 1. 546. cap. 1. 547. cap. 1. 548. cap. 1. 549. cap. 1. 550. cap. 1. 551. cap. 1. 552. cap. 1. 553. cap. 1. 554. cap. 1. 555. cap. 1. 556. cap. 1. 557. cap. 1. 558. cap. 1. 559. cap. 1. 560. cap. 1. 561. cap. 1. 562. cap. 1. 563. cap. 1. 564. cap. 1. 565. cap. 1. 566. cap. 1. 567. cap. 1. 568. cap. 1. 569. cap. 1. 570. cap. 1. 571. cap. 1. 572. cap. 1. 573. cap. 1. 574. cap. 1. 575. cap. 1. 576. cap. 1. 577. cap. 1. 578. cap. 1. 579. cap. 1. 580. cap. 1. 581. cap. 1. 582. cap. 1. 583. cap. 1. 584. cap. 1. 585. cap. 1. 586. cap. 1. 587. cap. 1. 588. cap. 1. 589. cap. 1. 590. cap. 1. 591. cap. 1. 592. cap. 1. 593. cap. 1. 594. cap. 1. 595. cap. 1. 596. cap. 1. 597. cap. 1. 598. cap. 1. 599. cap. 1. 600. cap. 1. 601. cap. 1. 602. cap. 1. 603. cap. 1. 604. cap. 1. 605. cap. 1. 606. cap. 1. 607. cap. 1. 608. cap. 1. 609. cap. 1. 610. cap. 1. 611. cap. 1. 612. cap. 1. 613. cap. 1. 614. cap. 1. 615. cap. 1. 616. cap. 1. 617. cap. 1. 618. cap. 1. 619. cap. 1. 620. cap. 1. 621. cap. 1. 622. cap. 1. 623. cap. 1. 624. cap. 1. 625. cap. 1. 626. cap. 1. 627. cap. 1. 628. cap. 1. 629. cap. 1. 630. cap. 1. 631. cap. 1. 632. cap. 1. 633. cap. 1. 634. cap. 1. 635. cap. 1. 636. cap. 1. 637. cap. 1. 638. cap. 1. 639. cap. 1. 640. cap. 1. 641. cap. 1. 642. cap. 1. 643. cap.

10, nec silentio quidem occasionem homicidio dedit immo-
rantes ad pacem horatus est, pugnam, & cedem diffusa-
tum quantum in ipso erat, proinde illi non conveant
hoc Juris effatum; cap. *Sicut dignum*, extra, *De Homici-
cio*, quod Alexander Terzi respondit etc: *Nec capi for-
pulo sacerdatis occulta, qui manifesto facinori depe obvi-
re.* Quamvis porro Speculator Tit. *De dispensatis*, *S. justa*,
num. 56. Tabena in verbo Irregularium, 2. num. 31. &
Majolus *De irregulari*. Lib. 5, cap. 48. §. 5. n. 1. alerant,
ad Irregularitatem contrahendunt fatus esse, ut aliquis in-
terfuerit homicidio, tamenis non perculerentur, non temen-
intelligenti sunt de eo, qui cala reperitur in loco, ubi ho-
miciudum perpetratur, sed de eo, qui homicidiam comita-
tur, ut ipsum defendat, ne necessitas posulet, vel ipsum
non prohibet a cede, cum possit; vel certe illius prafen-
tia sua reddit audaciorem, & fortiorum, cum ejus adversarii
comitatus magis timetur, quam folum. At in propo-
sita specie nihil hujusmodi occurrit: itaque Petrus Presby-
ter Irregularitatem non contraxit, ut colligunt ex Cano-
ne, *S. gratiarum*, cauza 23. q. 8. can. 33. *Si queuerit aut-*
quamvis homines, seu etiam plures contra unum hominem,
rizatis fuerit, & ab his videratur mortui fuerit, qui-
cumque eorum plagam ei imposuit, secundum statutum Ca-
nonum, ut homicida judicetur; reliqui autem qui cum
impugnarent, velentes eum interficere, similes punientur;
qui vero, nec cum impugnabunt, nec vulnerabunt, nec
conflicti, nec auxilia cooperantes fuerint, sed taurum ad-
fuerint, contra noxam sunt. Alud nullus iudicium Alexan-
der III. de Presbytero, qui in quadam confitencia studiose
præfens fuerit, quamvis ab illorum partibus staret, qui
violentiam repellentes & lapides ipse projecterat, quamvis
nemini percussisset: quia tamen in illo confiteo homici-
dia per alios perpetrata fuerant. Presbyterum illum, ad
exemplum quo Clerici a præsencia hujusmodi confitibus
exhibenda deterretur, a celebrazione Misericordia per bien-
num suspendit, c. *Præfensus*, Extra, *De Clerico persecu-
to*. Sed alia longe causa est Petri Presbyteri, qui cal-
fuit in eodem hospitio, in quo ebris rixati sunt, & in mu-
tuum eadem enes diffinxerant: illigique pugnam, & ca-
dem fructu diffusit, nec eorum furorem fedato, aut impe-
rum, ac violentiam cohiberi potuit. Quamobrem Episco-
pus inquisitione facta per suum Officiale, & comperta fa-
cti, prout propositum est, veritate, illum suo ministerio
fungi, & Parochiam regere finit: siquidem, estis res dubia
videtur, in foro tamen contentio Pana legum interpre-
tatione molliendo fuisse prius, quam exasperando, ut dic-
tum est. Extra, *De Homicidio*. Vale, met in sacraficio Al-
taris Sacrificio memor.

Lutetia Parisorum.

EPISTOLA XXXVI.

Alias 20. quez
autem 37.
erat, nunc
43.

Solito difficultatum quareundam circa Irregu-
laritatem occulat.

CLARISSIMO VIRO ***

CUM licet Episcopis in Irregularitatibus omnibus, &
suspensionibus ex delicto occulto provenientibus, ex-
cepta es, qui oritur ex homicidio voluntario, aliquid de-
dictus ad forum contentiousum pariter exceptis, dispensare, ex Concilio Trid. Sess. 6. cap. 6. queris a me, an deli-
ctum coram duabus, aut tribus testibus commissum, do quo-
tamen nullus rumor spurius in vulgo est, cum telles sint
Rei amici, ac secesserit tenacissimi, dici possit occultum,
ita ut Irregularitate ex eo fecuta dispensare possit Episco-
pus, aut a Conflesia ipsi annexa, Summoque reservata Pon-
tifici abolvere. Quid si crimen solis complicibus notum
sit, quamvis plurimi sint? Quid si deducatur furet ad fo-
rum contentiousum, sed probari non potuerit, ideoque Reus
dimisus fuerit, & quodammodo absolvitus?

De his questionibus ita censeo. De prima: Delictum
coram duabus, aut tribus commissum, non esse quidem nor-
torium evidenter, facti, forte nec evidenter presumptio-
nis, sed tamen occultum non esse. Occultum enim proprie-
tate, quod probari non potest: verbaque Concilii fe-
cundum proprietatem sunt accipienda; delictum porro co-
ram duabus, aut tribus testibus commissum probari juridice
potest: non est igitur occultum. Quamobrem ab eo absolu-
vere non potest Episcopus, si sit Apostolicae Sedi reserva-
tum; nec Irregularitate ex eo fecuta dispensare. Ita cen-
su facta Congregatio Concilii, ut refert Egnatius in cap.
VII. Extra, *De cobibitatione Clericorum, & mulierum*, num. 127.

De secunda Questione sic censio. Si crimen solis com-
plicibus notum sit, adiutum occultum censendum est: si-
quidem testimonium eorum, qui locci sunt criminis, ju-
re pellet, ut constat ex c. *Venienti*, & cap. *Personas*, extra,
De testibus, & *avestigationibus*, & L. *Quoniam Cod. De*
testibus, & ex cap. *Cum Monasterium*, Extra, *De Con-
fessis*. In illa igitur specie potest Episcopus absolvere a cri-
mine reservato Sedi Apostolicae, & in Irregularitate ex eo
fecuta dispensare, modo deductum non sit ad forum con-
tentiosum.

De tercia questione censio. Posse Episcopum in illa spe-
cie pariter absolvere, & dispensare: quia ex quo crimen
probari in iudicio non potuit, adhuc occultum manet. Si
tamen causa criminis iudicio finita non sit, nec reus abfo-
latus, vel simpliciter dimisus, sed relaxatus sub fidejussione
de listendo se, ex representando; non potest Episcopus
a crimen Sedi Apostolicae reservato absolvere, aut in Ir-
regularitate inde fecuta dispensare: siquidem ad forum con-
tentiosum deductum est, manetque ratio scandali, nec ad-
sterfa est infamia. Unde Concilii Tridenti excepio c. 6.
Sessionis 24. locum habet: *Et exceptis aliis decaulis ad*
forum contentiousum. Ita sacram Congregationem Concilii
Interpretatum censuisti refert Egnatius in cap. *Vestra*, extra,
De cobibitatione Clericorum, & mulierum. Vale, meque
tibi observansim illud Deo commendata.

VARIARUM EPISTOLARUM.

603

EPISTOLA XXXVIII.

Alias 21.
qua autem
38. erat,
nunc 49.

Regularis sine Summi Pontifice dispensatione, & Superi-
orum suorum licentia ad mitiorem Ordinem transiens,
ibique sacerdos Ordines suscipiens, non est irregularis.

RELIGIOSO VIRO ***

Lutetia Parisorum.

EPISTOLA XXXVII.

Qui Duello pugnans hominem occidit, & postea vitam Reli-
giosem solitam ritu professus est, ac sacerdos Ordines suscep-
tus, & dispensatione super Irregularitatem a Summo
Pontifice non impetrata, Sacris operari non potest...
Qui Professionem suam nullam esse contendit, voce atti-
ca, & passiva gaudente non debet.

RELIGIOSO VIRO ***

Quarum si me, quid sentiam de conscientia calu-
sum, quem his tene verbis exponis, F. N. cum alium
in scelulo viventer, duello pugnans hominem interfecit.
Monasterium deinde ingressus vitamque religiosum professus,
dispensatione super Irregularitatem, quam per homicidium
voluntarium contraxerat, a Summo Pontifice non impetrata,
sacerdos omnes Ordines suscepit, eorumque functiones ha-
bitus exercuit. Is porro ante lapsum quinque anni a religio-
si professione, contra ilium reclamavit, canonicas non ele-
git, ne caelitus, tunc quia diebus aliquot ante probationis an-
num omnino expleta emula sunt, tum quia minus patris
in scelulo atrox videntur, & rogat primo, utrum Religiose
Professione sublatum sit Irregularitatem impedimentum,
ex hypothesi, quod validus fuerit Professio. Se-
cundo, utrum facias operari potuerit post reclamacionem
iurum juridicem per Notarios publicos Superioribus significatam.
Tertio, utrum voce activa, & passiva gaudente de-
bet, ex quo secundum formam juris declaravit Professio.
Meum de hac difficultate sententiam rogas: eam tibi aperiere non moror.

Censoe F. Vincentius propriis apostolam non fuisse. Monas-
chus enim proprio non dicitur apostola: nisi qui religioso status
omnino deficit, dimisioque habitu, & excuso penitus obe-
ditiose iuglo, ad scelulum reddit. Qui vero a strictiori ad
mitiorem, seu laxiorum Ordinem absque licentia & dispen-
satione transeat, a statu religioso omnino non deficiunt,
ne penitus existunt obedientia iugum: nec dimittunt habi-
bitum regulare, sed mutant, votaque substantialis Reli-
gionis in Ordine laxiori renovant: Apostola igitur minime
confundit sunt, nec proinde excommunicati. Sententia
est celebrorum Canonici Juris Interpretatum Innocentii
IV, in cap. *Intelleximus* Extra, *De statu, & qualitatibus*
ordinandorum: Joannis Andreæ, ibidem Archidiaconi, in
Can. *Placuti*, dist. 50. n. 4: Abbat: Antonii de Butrio:
Joannis de Anania Lupi Alleg. 33: Ludovici Romanij Confil.
34. Gleofle in cap. *Consultationi*, Extra, *De Aoffatis*: Ita-
que Frat. Vincentius post suam in Ordine Cluniacensi Pro-
fessionem sacerdos Ordines suscepit eorumque fundus mini-
strio, in Irregularitate non incurrit. Tamen enim leti-
haliter peccat discedendo ab Ordine F. Capuccinorum,
& gravissimo rufus peccato se obfrinxit decipiendo Su-
periorum & Monachorum Monasterii laxioris, & mendaciter
alterando id dispensationem transfeudi ad mitiorem Ordinem
a Summo Pontifice obtinuisse: ac proinde Professio il-
lius in Ordine Cluniacensi canonica, & valida non esset,
ideoque ad Capuccinos suos redire teneretur rebus ita stan-
tibus excommunicatus tamen ob desicionem non era. Quo-
modo illy ad priorem Ordinem reverso Cappucinorum Su-
periores immo interderantur faciem Ordinum fun-
ctionibus, & divisorum celebrationis Mysteriorum. Quid
differtis verbis confirmat cap. *Ex parte Extra*, *De temporibus*
Ordinationum, quod Innocentii III. respondit est Ab-
bas & Conventu Carilocai datum. Ex parte vestra, in-
quit, nostro fuit Apostolatus referatum, quod quidam Mo-
nachus vester se ad nigris Monachos transferens, & ha-
bitum eorum assunxerit, ad Sacerdotum Ordinem in ipso ha-
bitu est premutus: unde quia dubitatis, utrum in assum-
pto taliter Ordine ministrale debet: mandamus, quatenus
(nisi canonicus aliud obire) ipsum Monachum of-
ficio sacerdotis libere exequi permitatis. Vale, Vir Re-
ligioso, meque Domino ad sanctum Altare commands.

Lutetia Parisorum.

EPISTOLA XXXIX.

Alias 24.
qua autem
39. erat,
nunc 26.

Quamvis Episcopi subditos sibi Clericos possit corriger, &
mores eorum reformare, appellations quavis, & consue-
tudine non obstantibus, Clericus tamen ob suspicionem
de mala familiaritate in carcere Episcopalem detrusus
ad Merropolitanum appellare potest.

CLARISSIMO VIRO ***

Unum Illustrissimum Praeful *** sacram Diocesis fuz Vi-
sitationem obiret. Clericus de mala familiaritate
cum malicie qudam graveri, ut scribis, suspectum, in

Gggg car.

APPENDIX PRIMA.

carcere Episcopalem detrudi justit. Appellavit ille ad Metropolitanum: Metropolitanus reum a carcere solvi decrevit, cauflamque ad Tribunal suum traxit. Nullum fuisse appellatione locum existimat, secundum Tridentina Concili Decreta, cum de morum correctione, & reformatione ageretur: proindeque Metropolitanum potestatis suæ fines excessisse. Meam ea de re sententiam rogas. Morem gero lubens.

Episcopi subditos suos corrigerem posse, mores corum reformare, appellatione quavis, & Confaudere non obstantibus. Ita statu Literarense Concilium Generale sub Innocentio III. cuius hanc sunt verbi: *Etsi fragabilis confititione sancimus, ut Ecclesiarum Prelati, ad corrigit subditorum excessus, maxime Clericorum, & reformato morem prudentem, ad diligenter intendant, non sanguinorum de suis manib; requiratur. Ut autem correctionis, & reformationis officium liberum valeat exercere, de cernimus, ut executionem ipsorum nulla contundat, vel actionem valat impedit, nisi formam in talibus excessione observandam.*

Correctionem legitimam, ac morum reformationem Praesatis Regularibus compete appellatione non obstante, constat ex cap. Ad nostram i Ext. De Appellationibus: multo magis igitur convenit Episcopis. Decretalis illi se habet: *Quia vero remedium appellationis non idem est inventum, ut aliena a Religioni, & Ordinis observancia exhibentur in sua nequitia patrocinio exhibentur: mandamus quatenus possit fiduciam tuorum ab remedium appellationis convolaverit, non idem mense cum, juxta tenorem mandati, quod in predicta regula continetur, & inscriptione Ordinis, corrigatur, & castigetur.*

Et cap. Representabilis, sub eodem titulo: *Nec subditus contra Disciplinam Ecclesiasticam in vicem appellationis erumpant... Principi vero hoc in Religiosis volumen observari, non Religiosis, cum per aliquo excessu fuerint corrigendi, contra regularem Prelati sui, & Capituli disciplinam appellare prouulsum, sed humilietur, ac deute suscipiat, quod pro salute sua eidem fuerit invenitum.*

Istud disciplinam caput constitutum sacra Synodus Tridentina Sessione 22. cap. 1. Nec appellatio, inquit, excusationem hanc, que ad morum correctionem pertinet, suscipiat. Et Sessione 24. cap. 10. Nec his ubi de visitatione, & morum correctione agitur, exemplo, aut ulla inhibito, appellatio, seu querela, etiam ad Sedem Apostolicam interposita, executionem eorum, que ab illis mandata, derauta, aut judicata fuerint, quoque modo impedit, aut sustendat.

Ex his sacri Concilii Decretis compertum est, appellationem, etiam in causis correctionis, & visitationis, ad effectum suspensum locum non habet, nec executionem impedit: ad effectum tamen devolutum in his etiam causis locum habet, modo a definitiva, non ab interlocutoria appellatur. Quamquam, & ab interlocutoria appellare licet, si sit irreparabile gravamen, quod appellatione fundatum est. Id confirmus altero ejusdem Concilii Decreto, Sessione 13. cap. 1. Cum igitur, inquit, rei crimini plurimum ad evitandas penas, & Episcoporum subterfugenda judicata, querelas, & gravamina simulant, & appellatione diffusione judicis processu impediunt, ne remedium innocentis praesidium instituto, ad iniurias defensionem abutantur, atque, ut bajusmodi eorum calidat, & regenerationi occuratur, ita statim, & deinceps, & causis visitationis, & correctionis, sive habilitatis, & inhabilitatis, nec non criminalibus, ab Episcopo, seu illius in spiritualium Vicario Generali, ante definitivam sententiam, ab interlocutoria, vel alio quoquegravamine non appetetur: nec Episcopus, seu Vicarius appellatione bajuandi, tamquam frivola, deferre tenetur, sed ea, ac quamcumque inhibitione, ab appellatione emanata, nec non omni signo, & confusione, etiam immemorabiliter contraria non obstante, ad ultiora valeat procedere, nisi gravamen bajusmodi per definitivam sententiam reparari, vel ab ipsa definitivam appellari non possit; quibus causis ratione illibata, vel ante, si gravamen sit irrepabile, devoluta dumtaxat, non suspensiva appellatione. Ita consueta facta Congregatio Concilii Interpres, ut Fagnanus refert in cap. Ad nostram, Ext. De appellationibus.

Jam ad speciem, de qua sententiam rogas meam, descendit. Cum carcer infamia notam ingravat, & dimum inferat, quasi irreparabile, nec ad penitentiam dumtaxat, & similem correctionem infligatur, sicut imperatur fecit in Seminariis, sed ad personam corporalem; Clericos ab suspicionem de mala familiaritate carceri a suo Episcopo adducti appellare potuit ad Metropolitanum, ejusque appellatione Illustrissimus Episcopus deterre debuit, & cauflam ad Metropolitanum remittere, res tamen in carceribus intermitte, donec Metropolitanus causa cognita aliud forte decesserit. Ita sacram Congregationem Concilii Interpretam in pari causa ab Episcopo Brundifensi ad illam delata judicasse refere Fagnanus in cap. Super ea, Ext. De ap-

pellationibus. Vale, meque cui observantissimum semper habeas, precor.

Litterae Parisienses.

EPISTOLA XL.

Clericos urbanitatis specie mulieribus passim oscula libantes, post monitionem saluberrinam, severioribus remittuntur. Alias 22. auctoritate liceat periculis plena cohorte posse, & debet, Alius 22. sicut erat, nunc 17.

CLARISSIMO VIRO ***

De Clericis, qui passim mulieribus libante oscula, nec emendant, patre morem, urbanitatis officium, benevolientia testimonium continguebant, aut amicis impenitentium solitum ab honestis quibusque viris patecentes, sententiam meas queris, utrum post monitionem iteratam, severioribus remedis hanc licentiam periculis plenam cohorte posset, & debet Illustrissimus, & Religiosissimus Praef.

Cohabere posse, ac debere censeo: siquidem oscula mulieribus libata exinde sape, periculosa semper sunt casta, tamen quam sacrati homines profiterunt. De his preclate S. Clemens Alexandrinus Lib. 3. Pedagogi cap. 11. Dilectio non in osculo censeretur, sed in benevolentia. Illi autem nihil aliud oscula, quam Ecclesias concubant, cum ipsam non habent intus amicitiam. Etiam hoc unique superemovi suspiciorum, & malicie, quod imprudentes oscula mulieribus uenerunt, quod esse oportebat mysticum. Id sanctum apostolus: Regno digna degustari, ore modesto, & clauso benevolentiam animi ostendamus; per quod maxime se exerceat mansuetus morem. Et aliud quoque osculum insecum, veneno plenum, sanctificans simulans. An necessarium, quod etiam phalangia si ore taurum tangant, graves dolores hominibus affuerint? Oscula autem impudicitia saepe viris immortis. Manifestum itaque nobis factum est, osculum non esse dilectionem. Dilecta enim est Dei. Hoc autem Dilectio Dei, inquit Joannes, ut mandata ejus servemus, non ut nos in invicem ore denunciamus.

Et S. Iudeus Pelusio Lib. 4. Ep. 109. ad Fidelem Diaconum: Quoniam, inquit, per litteras quasvisisti, quam ob causam pauparem scriptum fuerit: Qui ingreditur ad mulierem, non innocens erit, dilectum sit prater, neque omnis tangere tam? Respondeo ingrediendi quidem verbum usq[ue] Salomonem de eis, secundum in quod dictum est & a Sara ad Abraham, Ingredere ad ancillam meam, & libertos ex eis procreare: tangendi autem, de osculis, & contactu. Quamquam enim ista, si cum eis conseruantur, peccata eis non videantur, verumtamen veritate judicantur, si quoque merito lajus quidam confundantur. Nam si curiosus aspernatur adulterium eis judicatus est a Clerico, contractum certe pro adulterio multo magis judicabitur. Quemadmodum enim imaginibus deploribus color magis affectus spectatores, quam nuda linea menta, si etiam in corporis comparatione eis, ut tantum, quam visus majoris meritis vim habent: si igitur asperni, quamvis subtiliter sensu sit, ac purior, condemnatus est tam, non immensiter ratus, ut qui sit crassior, acne impudenter sensu, & probabilitus sit.

Præclarus quidam veterum sit: Osculum pars adulterii est, criminis oltum, mortis initium, mortis diabolus, & arha peccatis. Etsi enim nondum in opere consummatur iniquitas, perfecta est in corde captivitas. Hinc Regulam Militum Templi: cap. ultimo, mulierum omnium, etiam proquinquaginta, oscula ipsi prohibet. Periculorum, inquit, eis credimus omni Religioso volunt mulierum nimis attendentes: & ideo non viciam, nec virginem, nec matrem, nec forsan, nec amitam, nec ullam aliam faminam aliquip. Frater osculari prefumat: Fugiat ergo faminea oscula Christi Militia: per quae solent homines saepe periclitari, ut pars conscientia, & sacra vita in confessu Domini valeat permanenter conservari. Clericos, qui mulieribus oscula libent, olim in Gallia corsam Episcopo in-jurias vocatos, & castigatos, colligunt in Dialogo 2. Sulpiii Severi, ubi Polognianus, cum ageretur de accepto per S. Marinum Imperatricis uxoris Marini obsequio, idque exemplum aliqui Clerici mulierum familiaritatibus addicti ad sui excusationem traherent: si, inquit, Marini sequentur vias, nunquam causas de osculo dicerebunt, & universi sua opinione approbrii careremus. A præsta igitur Disciplina non recedet Religiosissimus Episcopus, si Clericos a mulieribus osculis temperate nolet, post monitionem saluberrinam, & incarcerationem, ad conscientiam ore quoque fervandam, quo Corpus Christi Conciuinat, compellat. Vale, meque cui auditoſissimum diligere.

Litterae Parisienses.

E.P.L.

VARIARUM EPISTOLARUM.

605

EPISTOLA XLI.

Alius 22. quia auctoritate liceat, & debet, Alius 22. sicut erat, nunc 17.

CLARISSIMO VIRO ***

Quod usdum Diocesis N. Sacerdotes, boves, oves, equos emere scribis, in pacuis suis aere, & eorum fructus vendunt, non sunt rei negotiations illiciti.

Litterae Parisienses.

EPISTOLA XLII.

Oblationes Deo facta ad imaginem Beatae Virginis, muro Castri * contiguam, ad Parochium, non ad Castri Domum persinet.

CLARISSIMO VIRO ***

Cum unus sit Deus montium, & vallium, unusque & idem in pagis, & urbibus amplissimus colatur, fideles Ministros, ac prios Sacerdotes, amarumque Rectors, qui pagorum Ecclesiæ præluti, Christianamque plebem regunt ruri degentem, non minus colo, & in Chrito complector, quam urbium florentissimam Parochos. Non est igitur, cum veniam deprecere, dum Questionis proposito solutionem rogat. Christiani omnibus debitor sum, quis omnium frater, multo magis Confessoribus. Quæris porro utrum oblationes Deo facta ad imaginem Deiparae Virginis... in Oratorio, quod a D. Marchione, pgi Toparcha, erectum, munere castri contiguum est, ad eundem Marchionem pertineant: an vero ipsa repetere posis, ut loci Parochi.

Oblationes illas tui juris esse censeo, reque illas repetere posse, ac debere: siquidem sacra imago Deiparae, & Oratorium intra fines Parochie tuae profita sunt. Omnes enim proutus spirituales, qui infra limites Parochie obveniunt, quales sunt decima, primaria, oblationes, funeraria, &c. ad Parochiam Ecclesiæ jure communi pertinent, ut colligunt Juris Canonici Petiti, ex cap. Pastoralis Ext. De his qui sunt a Prælatis sine consensu Capitulo & cap. Dicitur. Numquid, Ex. Cl. vel Monachi, c. 1. Item, quod dictum est supra, quod non licet Clerico emere vilius, ut vendat carnis, ita intelligatur, si ejus intentio est, ut vendat carnis in eadem formis sed ut vendat carnis mutata forma, bene posse; puta, emere tabulas, ut facetas scriberentur: ut chartas, ut scriberent libros: vel linum, ut facias vestia, & similia. Posse etiam emere pallium, & illum educatum, & opera sua miseratur carnis vendere. Argum. Dist. 91. c. 2. ver. agricultura. Potest etiam talis Clericus articulo suo honesto acquire fieri vultum, dum tamen occasione talis artificis non debet divisus officiis. Dist. 20. per totum, Dist. 91. De Conservatione. Numquid, Ext. No Clerici, vel Monachi, c. 1. Item, quod dictum est supra, quod non licet Clerico emere vilius, ut vendat carnis, ita intelligatur, si ejus intentio est, ut vendat carnis in eadem formis sed ut vendat carnis mutata forma, bene posse; puta, emere tabulas, ut facetas scriberentur: ut chartas, ut scriberent libros: vel linum, ut facias vestia, & similia. Posse etiam emere pallium, & illum educatum, & opera sua miseratur carnis vendere. Argum. Dist. 91. Clericus. Ex eis ratio, Quia talis qualitas ex artificio intelligentem provenire.

Idem docet S. Antoninus 30. p. Tit. 13. Cap. 2. §. 3. Idem confirmat Declarationes Litteræ Congregationis Concilii in gratiam Presbyterorum, & Clericorum Terræ Maide Neocastrensis Diocesis. Quiescerant, si licet etiam eis absque re illicite negotiationis.

1. Teras patrimoniales, & beneficiales per laicos contineantur.

2. An pro necessario cultura usu possint emere boves, & alia animalia, & fructus illorum vendere.

3. An si, qui in propriis litoribus suis vescuntur, possint factus emere, quae sunt aliae, & pro familia sustentatione vendere.

4. An idem Clerici, cum filiis suarum arborum possint in propriis eisibus arti serica operam dare, vel idem opus alieni ad mediterraneum committere, & ut in illis partibus fieri convelet.

Ad primum respondit facta Congregatio, Litteræ Clericis agens beneficiorum, & patrimoniorum suorum opera laicorum contineantur, abque reatu illicite negotiationis.

Ad secundum, Posse finaliter Clericos pro eisdem contenta non viles, & alia animalia necessaria emere: illos sunt factus usi ergo, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus erogatus, nisi hæc illi cura demandetur ab Ecclesiæ Parochiali Rectore. Cum enim oblationes res spirituales sint, quatenus sunt Deo consecratae, laici illarent dominum, receptionem, vel administrationem sibi priuatae autoritate vindicare Ecclesiæ Parochiali, secundum mentem Angelici Doctoris. Atque respondit facta Congregatio Concilii, ut referat Fagn. in c. Postulati, Ext. De his, que sunt a Prælati, & c. Vindicante certe sibi illas non possint laici Toparchi, administrationis etiam titulo, quamvis in pios usus